

LBRIS | We know
Books

M. M. Tara

Inima Dragonului

CRUX PUBLISHING

P refață.....	5
P artea întâi: Cântec pentru Rege.....	11
P artea a doua: Cântec pentru Umbre	167
P artea a treia: Cântec pentru Viață.....	273
S curt glosar de termeni	366
O pagină de mulțumiri în ordine cronologică	368

Există un singur drum care duce spre Nisal, Cetatea Zăpezilor, unde iarna durează unsprezece luni. Unsprezece luni de viscole, furtuni, ninsoare și ger. În acest timp, din cauza frigului nimicitor, zăpada îngheață atât de tare încât se sfarmă în grăunțe mici și fine precum firele de nisip.

Te-ai gândi că Nisalul nici nu ar trebui să existe, că oamenii ar prefera să locuiască ceva mai la sud, în plăcutele și prosperele cetăți Kraner sau Sorad, unde iarna durează doar două-trei luni, nu o eternitate. Sau în Eril, oaza aceea de vis, unde nu este niciodată prea frig ori prea cald și unde nimeni nu trebuie să lucreze, unde doar întinzi mâna și ai totul. Eril – un oraș-paradis pe o insulă-paradis.

Te-ai aștepta, de fapt, ca oamenii să vrea să locuiască oriunde altundeva pe toată întinderea Nlithiei și nu într-o cetate înconjurată de iarnă veșnică. Dar Nisalul are o forță irezistibilă de atracție, o fascinație pe care nici un alt oraș nu o provoacă și te cucerește chiar înainte de a pași pe străzile lui sau de a te plimba prin grădinile sale înveșmântate în magie.

Cum te apropii dinspre Vest, pe drumul de piatră, pornind din micul golf Sal, după mai puțin de o zi de călărit, ajungi la intrarea în cetate. Treci pe sub arcul sculptat în cele mai complicate și fantastice ornamente pe care și le-ar putea imagina un om vreodată și vezi redată în cele mai mici detalii lupta pentru apărarea vechii cetăți a Alcanisului despre care unii spun că ar fi fost distrusă complet în urma bătăliei, iar alții că ar fi fost îngropată adânc sub Nisal. Dincolo de arcul de piatră, ți se taie respirația și rămâi împietrit de frumusețea ce ți se dezoalvie în fața ochilor. Săpat în piatră, Nisalul este construit pe marginea unei cascade și este înconjurat de masive muntoase care străpung norii, aflându-se la sute de pași deasupra unui abis... Blocuri de granit acoperite de gheață se înalță verticale, de neclintit, de jur-împrejurul orașului.

Când zăpada se topește și Fjorr¹ se dezgheață, baza cetății se

1. Fjorr – Râu care trece pe sub cetatea Nisalului. În original, Fjorr Sal, Furia Albă Dezlăntuită în limba străveche.

IBDIS | We know books

transformă într-o cascadă de cristal, iar orașul pare că plutește pe apă, într-un echilibru perfect.

Până aici sunt câteva cărări pe care le-ai putea urma, deși drumul de piatră este de departe cel mai folosit. Însă, din acest punct și până la intrarea în Nisal, nu există decât o singură cale. Un pod lung de mii de pași, suficient de lat încât cincizeci de bărbați să îl poată trece deodată, umăr la umăr. Aici vei întâlni doi gosali: creaturi fără suflet sculptate în gheață, având înfățișarea unor războinici uriași, fiecare detaliu din armura lor fiind cioplit cu mult talent și multă atenție. Ambii gosali poartă câte un scut uriaș, decorat cu stema Nisalului – un dragon alb cu aripile desfăcute – și rânduri de inscripții magice în limba străveche, poziționate de jur împrejurul stemei precum unduirile unui val. Podul peste care treci se află suspendat la sute de pași deasupra abisului care înghite apele Fjorrului în luna Nimar, singura lună din an când este suficient de cald pentru ca gheața ce acoperă râul să se topească. Adâncimile abisului nu au văzut niciodată lumina soarelui. Podul nu are nici un pilon de susținere, iar blocurile de piatră perfect îmbinate plutesc susținute de magie.

De o parte și de alta, globuri de lumină albastră deschid calea spre poarta Nisalului. Arcada pe sub care intri în cetate este formată din două bucăți enorme de stâncă, ferecate prin magie doar pe timp de război. Sculptate cu măiestrie și cu o atenție la detaliu ce frizează obsesia, atenție atât de naturală kranerienilor, porțile de piatră au însemnat în ele ultima mare bătălie pentru salvarea Alcanisului, avându-i în mijloc pe Eor și pe dragonul său și se înalță ca două străji tăcute și semețe care te invită să pătrunzi în Orașul Magiei și al Artei.

Nisalul în întregimea lui este o minune arhitecturală, care te face să te simți mic și care îți îngenuchează sufletul, pentru ca mai apoi să îți înalțe prin frumusețea construcțiilor și prin splendoarea munților și a ghețarilor ce îl înconjoară.

De cealaltă parte a Cetății Zăpezilor se află o pădure de brazi înalți, dreپți ca niște păzitori antici ai cursului subțire al Fjorrului. Dar și pădurea se sfârșește, blocată de limba de gheață ce coboară printre versanții abrupti ai munților.

Nisalul este unic. Este inima de gheață a nordului. În afara zidurilor lui nu există viață pe o rază de zeci de mile, dar înăuntrul

IBDIS | We know

lui bat sute de mii de inimi, suflete însetate de artă, de bucurie, de cunoaștere, de magie. Nisalul este singurul oraș din întreaga lume cunoscută unde oamenii de rând au voie și chiar sunt încurajați să folosească magia. De aceea este orașul atât de maiestuos, pentru că a fost înălțat prin forțe ce întrec imaginația și prin sacrificiu, iar locuitorii săi au înrădăcinată în ei, precum iarna care nu mai pleacă, dragostea pentru frumos. Fiecare stradă, fiecare locuință din Nisal este un spectacol pentru ochi. Totul formează o galerie de artă enormă, construită din milioane de capodopere minuscule – iar acesta este cel de-al doilea motiv pentru care oameni din toată lumea, locuitori de pe îndepărtatele insule Stagînhar, uriași de dincolo de munții de fum, sceadini, kranerieni, margorfieni, oameni din mândrul și retrasul popor al Inharinarului, sau chiar din Pădurea Cenușie, vin aici.

După ce ai trecut de porțile orașului, ai lăsat iarna în urmă și trebuie să renunți la straietele groase, la blănuri, la pieile de animale înfășurate în jurul picioarelor, la vâlul de pe cap, la șaluri și mănuși. La fiecare pas simți înțepătura ușoară a aerului îmbibat de magie ținând gerul dincolo de ziduri. Pe marginea drumului găsești întotdeauna bărbați și femei care își vând îmbrăcămintea celor care părăsesc orașul. Așa este obiceiul multora. Dar uneori e mai bine să fii pregătit și să îți păstrezi veșmintele pentru că nu știi niciodată când va trebui să părăsești orașul în grabă. O cetate plină de artiști apreciați ori autoproclamați este una destul de primejdioasă. Să nu mai vorbim de hoții, tâlharii și asasinii plătiți care o duc foarte bine pe spatele orgoliilor inflamabile ale locuitorilor și a invidiei și ranchiunei dintre pictori, sculptori, barzi, arhitecți și magicieni.

Din păcate, pe cât este de splendid acest oraș, în care niciun stâlp de iluminat nu se aseamănă cu celălalt, în care pasiunea creatoare se vede la fiecare colț de stradă, se aude din fiecare tavernă și se simte în fiecare mâncare, pe atât este de periculos...

– Nici măcar un rând de aplauze nu-mi oferi? exclamă Asht Kerrisham suficient de tare încât să fie auzit de cei din jur.

Lied își ridică privirea de pe hârtia pe care scria, smuls din gândurile lui despre o vrăjitoare roșcată căreia îi plăcea

LBPIIS | We know
books

să se joace cu focul, pentru a întâlni fața zâmbitoare a nisalianului. Ochii albaștri ai acestuia, specifici celor născuți în această regiune, străluceau însuflețiți de Spiritul Nordului². Barba deasă și aspră ce îi acoperea obrajii, părul încâlcit, cearcănele, nasul drept și ascuțit, toate se pierdeau în spatele rânjetului. Lied, care stătea singur la masa din colțul tavernei, îi răspunse cu un zâmbet. Asht, ducând halba la gură, zări instrumentul învelit în pânză, sprijinit de marginea mesei și spuse, așezându-se:

– Nu ți-a plăcut? Uite ce am însuflețit atmosfera!

– Îmi pare rău, nu mi-am dat seama. Nu prea eram atent... deși am auzit niște sunete care mi-au străpuns urechea și mi-au pătruns în cap ca niște săgeți ale arghelanilor.

– Adică? Ce vrei să spui cu asta? Întrebă Asht privind-l încruntat pe Lied, peste buza halbei.

Nisalianul îl studie pe bărbatul care stătea înaintea lui. Avea fața suptă ca după multe zile de călătorit, iar în jurul ochilor i se vedeau cu ușurință cercuri vinete de nesomn. Era mai slab și mai bătrân decât și-l amintea. Nu că cineva și-ar fi putut vreodată da seama de vârsta exactă a unui liandrin³. Ochii cenușii ai lui Lied îl priveau pe Asht cu un licăr de amuzament și provocare, aceeași privire pe care Lied o avea înaintea de fiecare număr și pe care Asht, chiar și după un deceniu, și-o amintea atât de bine. De dragul prieteniei și al trecutului lor, Asht continuă jocul:

– Vrei să spui că am cântat fals? Asta insinuezi?

– Nu neapărat, dar dacă pui așa problema, să știi că ai cam luat-o pe-arătură...

Asth trânti cu halba de masă și se ridică în picioare răsturnând scaunul de sub el. Câțiva bărbați de la celelalte mese se întoarseră spre ei cu interes, întotdeauna dispuși

2. Băutura specifică Nisalului, distilată din fructe de *lianis*, o specie altoită prin magie din șase tipuri diferite de plante.

3. Lian în limba străveche se traduce ca „om”. Liandrinii sunt considerați a fi primii oameni care au apărut pe pământul Nlithiei. Liandrinii sunt rasa pură, care păstrează trăsăturile fizice nediluate și care trăiesc într-un sistem de castă închis, în Pădurile Inharinarului.

LIBRIS | We know books

să urmărească o bătaie și, de ce nu, să participe la ea.

– Calmează-te, nepriceputule! Îl atenționează Lied strângându-și papyrusul și punându-l în siguranță în săculețul de la brâu, departe de stropii de bere împrăștiați peste tot.

– Poftim? zise Asht furibund. Vrei să spui că un nimic, un bard de două parale ca tine ar fi în stare să cânte mai bine ca mine?

– Mmm... da. Aș putea, confirmă Lied ridicându-se și el în picioare.

Lied era cu aproape un cap mai înalt decât nisalianul din fața lui, dar privitorii care îl cunoșteau pe Asht de ani de zile știau cât de încăpățânat putea fi într-o dispută. Chiar dacă era mic de statură, Asht era la fel de puternic și de îndărătnic ca un bivol de munte. Unii chiar așa îi spuneau: Bivolul. Sau, când nu își plătea datoriile, Boul de Kerrisham. Dar nimeni nu îndrăznește să-i spună asta în față.

– Ați auzit? se adresează Asht celor din jur gesticulând larg. Acest... acest muzicant ambulant spune că poate cânta mai bine decât mine, Bardul Nordului, prim cântăreț la curtea prințesei Xelion din Insula Paradisului!

Un rând de exclamații și aplauze izbucniră de jur-împrejurul lor, pe când tot mai mulți se înghesuiau să vadă micul bâlci amenințând să se aprindă din clipă în clipă ca un foc de paie.

– În această tavernă nu poate exista decât un singur artist într-ale cântului, continuă Bardul Nordului ridicând mâna ca și când ar fi dirijat o întreagă orchestră. Ce spuneți, prieteni, îl ascultăm pe acest gură-spartă și apoi îl reducem la tăcere pentru ofensa adusă vouă, degustători eminenți de vinuri muzicale?

Toată taverna izbucni în strigăte.

– Să-l auzim!

– Să tacă! Nimeni nu este mai bun ca Asht!

– Ba nu! Să-l auzim! strigară alții mai din spate.

Nisalienii iubeau spectacolele, în special cele gratuite.

Lied privea ușor amuzat toată tărașenia, pregătit să părăsească localul imediat ce avea să zărească un loc pe

IRIDIS | We know
beds

unde să se poată strecura. Nu avea chef de o încăierare. Nu în seara aceea. Drumul de la golf până în oraș îl epuizase și niciodată în toată viața lui de muzician ambulant și hoț profesionist nu întâlnise oameni care să fie atât de perseverenți în urmărirea lui, precum cei de care scăpase după ce intrase în cetate, și asta numai datorită mulțimii. În orice caz, se simțea prea obosit pentru încă o fugă nocturnă. Abia sosise în oraș.

– Pentru că sunt un artist onorabil, după cum bine știți, nu pot să nu-i dau o șansă acestui neavenit. Ce zici *bardule?* scui pă Asht cuvintele. Accepți provocarea?

– Nu e nici o provocare când știi că o să câștigi, spuse Lied.

O parte din mulțime pufni:

– Hai să te auzim, *bardule!*

– Da! Hai să auzim dacă ești într-adevăr atât de bun!

– Călătorule, scena îți aparține, îl invită Asht arătându-i un podium modest în cealaltă parte a încăperii.

Lied își luă instrumentul muzical învelit în pânză și porni cu pași leneși spre mica scenă. Podeaua din lemn de brad scârțâia sub tălpile lui. Când se așeză pe scaunul de pe scenă, fiecare suflare din tavernă îl urmărea deja cu atenție. Tăcerea era grea, așteptarea apăsătoare. Singurele sunete care se auzeau erau cele care veneau de afară. Străinul scoase din învelitoarea aspră și roasă de timp un oction. Acordă pe rând fiecare dintre cele opt coarde, întinzând nervii și răbdarea tuturor la maxim.

Apoi, începu să cânte. Notă după notă după notă, construind armonii, combinând sunete și trăiri, împletind emoții în linia melodică, transformând simple acorduri în tânguiri sau mistere de mult apuse. Fiecare ton vibra adânc în pieptul ascultătorilor, dar când se așteptau ca totul să explodeze ca și cascada Nisalului când se topea gheața, când se așteptau ca muzica să îi inunde pe deplin, instrumentul tăcu.

Lied îl puse deoparte și, după câteva secunde, începu să cânte cu vocea. Un glas plăcut, obosit și răgușit, dar plin de atât de multă pasiune, încât le dădea fiori. O voce

IBDIS | We know

pătrunzătoare, clară, ici-colo ciobită de ani, de sărăcie, de vise neîmplinite, de pierderi și durere.

Balada lui Eor, primul rege al Nisalului, cel care a ridicat prin magie munții de gheață apărând orașul de uriașii și monștrii de dincolo de Crosh'Emar, cu prețul vieții lui. Versurile au țâșnit de pe buzele uscate ale lui Lied ca un șuvoi de apă în luna Nimar. Când artistul ajunsese la jalea ce a urmat morții eroului, toate femeile din tavernă și jumătate din bărbați aveau ochii înlăcrimați. Văzând tristețea și durerea atât de necaracteristică unei taverne, Lied schimbă treptat linia melodică, transformând-o într-un cânt ce le făcea picioarele să danseze și palmele să aplaude. Curând, toți erau în picioare, jucând și cântând același refren molipsitor împreună cu bardul:

Să curgă fericirea în pahare,
 chiar dacă inima mă doare,
 în seara asta voi trăi
 voi mânca, voi bea și voi iubi,
 mâine, fie ce va fi.

– Asht, prietene, râse stăpânul tavernei așezându-se cu ei la masă și punând două carafe de vin în fața lor, îmi pare rău să-ți spun, dar pe lângă el, ești o muzicuță stricată!

– Din păcate, trebuie să admit că ai dreptate, răspunse Bardul Nordului. De aceea vreau să mă revanșez. Următoarea carafă de vin e din partea mea!

– Doar una? răspunse Lied, iar ceilalți doi bărbați râseră.

– Mă bucur nespun că ai cântat pentru noi...

– Lied. Lied Myrras, îi întinse el mâna hangiului.

– Lied, recunosc că la un moment dat am crezut că toți au să părăsească taverna cu inima sfâșiată. Dar ai întors dispoziția tuturor și i-ai umplut de veselie. Pe barba lui Ariin, asta-i magie adevărată! Ești cel mai bun bard pe care l-am auzit vreodată! Sper să mai am ocazia să te aud cântând în taverna mea.

– Mulțumesc. Și plecaciuni pentru vin, spuse Lied închinând carafa spre bărbatul rotund care se ridică.

– Oricând, răspunse acesta și se îndepărtă.

LIBRIS | We know books

– Ce spui de tot circul pe care l-am făcut? șopti Asht la urechea lui Lied.

– A fost extraordinar! Să faci scandal te-ai priceput întotdeauna.

Asht zâmbi și din buzunarul pantalonilor scoase o bucată de hârtie pe care i-o înmână celuiilalt.

– Ce zici, punem de-un spectacol pe cinste și mâine?

– Depinde câți bani am strâns în seara asta, spuse Lied despăturind bucata de pergament și întinzând-o pe masă.

– Vreo 60-70 de bani de argint. Nu prea circulă bogătași prin părțile astea ale cetății. Și dacă ai mai fi lungit-o cu balada, aș fi făcut poate o sută. E cam greu să bagi mâna în punga cuiva care dansează ca un apucat.

– Nu contează Asht, e suficient.

– Dar știu unde putem face rost de mult mai mulți.

– De o mie de bani de aur cumva?

– O mie? Dacă reușesc să-mi strâng echipa, până apune soarele, ne alegem cu o mie fiecare.

– Sună bine.

– Deci te bagi?

– Da, răspuse Lied. Dar am nevoie să cumpăr ceva înainte.

– Cum ar fi?

– Mai bine să nu știi, răspuse Lied lăsându-se pe spate și ducând carafa de vin la gură.

– Haide Lied, când te-am trădat eu?

– Prima dată?

– Nu pot să cred că încă ții ranchiună pentru ceva ce s-a întâmplat acum cincisprezece ani.

– A doua oară?

– Atunci nu aveam cum să te avertizez, erau cu sabia la gâtul meu, mârâi Asht.

– Și nu ai putut să faci nimic să-mi zici că toată casa era împânzită de capcane magice?

– Ce puteam să fac?! exclamă cu exasperare și tristețe Asht.

– Mai încet! spuse Lied privind hârtia din fața lui. Ar fi fost frumos să îți riști și tu pielea pentru mine cum am

LBRIS

We know
books

făcut-o și eu pentru tine.

– Bine. Bine. Îmi pare rău. Și ți-o spun a nu știu câta oară. Am înțeles! Dacă nu vrei să-mi spui, nu-mi spune!

– Nu e că nu vreau să-ți spun, doar că îmi place să te văd cum te chinuiești, spuse Lied și izbucni în râs. Hai să ieșim de aici până nu își numără careva cu atenție mărunțișul sau ne dă de gol gura ta mare.

– Ești un nemernic, îi răspunse Asht urmându-l cu râsul lui gălăgios afară din tavernă.

Strada pavată era luminată ici și colo de câte o lampă cu flăcăruie albastră – vestitele lămpi magice din Nisal, despre care se spuneau că nimic nu le poate stinge odată aprinse. Însă, după cât se părea, acest lucru nu era adevărat.

Drumul era pustiu, cu excepția a doi bețivi care încercau să găsească cea mai scurtă cale spre următoarea tavernă și a unui bătrân înfășurat într-o mantie neagră și lungă ce mergea agale cu câțiva pași în urma lor, obosit de prea multe zile trăite.

– Unde găsim deschis la ora asta un magazin de vrăji? întrebă Lied privind la arhitectura casei aflate de cealaltă parte a străzii, o clădire din lemn de brad, cu etaj, sculptată pe toată fațada ei cu motive viticole împletite și puțin șterse.

Chiar și așa, o operă impresionantă care îi dădu lui Lied câteva idei de balade noi.

– Ar fi unul chiar înainte de intrarea în cartierul nobililor. Nu e foarte departe.

– Atunci hai să mergem.

– Dar ce vrei să cumperi?

– Un farmec de adormit, murmură Lied în timp ce treceau prin fața unei alte taverne gălăgioase.

– Pentru cine?

– Pentru tine. Pui cam multe întrebări, surâse Lied.

– Hai, serios. Spune-mi ce tâmpenie ai de gând să faci?

– Nimic periculos, stai liniștit. Vreau doar să-l adorm pe... rege pentru câteva...

– Pe rege?! exclamă Asht. Ești nebun?

– Mai tare nu poți striga? Haide, trezește toate străzile până la curtea regală și spune-le ce am de gând! se răsti

LIBRIS

Lied Ia el.

We know
books

– E o sminteală curată, pufni prietenul lui încruntându-se.
– Deloc. E un plan bun. Oricum va dormi doar pentru câteva clipe, suficient cât să-mi garanteze marele premiu.

– De când te-ai gândit la asta?

– De când am văzut afișul ieri în golf. Nu ți se pare potrivit să dăm o lovitură ca asta la marele carnaval ce sărbătorește victoria lui Eor?

– Tot cred că e o tâmpenie, spuse Asht. Poate chiar cea mai mare năzbâtie pe care te-ai gândit vreodată s-o faci.

Lied se opri brusc și se întoarse. În spatele lor venea bătrânul înfășurat în manta, privind înainte, dincolo de ei, dincolo de stradă și de case, în timp ce buzele i se mișcau rostind o litanie surdă. Călca cu pași mici și apăsați, indiferent la tot ce era în jurul lui. Avea ochii acoperiți de o peliculă albă, vâscoasă. Era nebun și orb. Lied îl privi cu suspiciune în timp ce trecea pe lângă ei, iar apoi, după ce bătrânul se depărtase câțiva pași, spuse:

– Nu știi un drum mai ocolit?

– Ba da.

– Atunci hai!

Porniră printre case și grajduri, sărind garduri, urcând pe acoperișurile gospodăriilor doar ca să coboare apoi pe străduțe lăturalnice, înghesuite și mizerabile.

– Cât de urât poate miroși pe aici! Mai bine am fi luat-o pe drumul principal...

– Nu te mai plânge. Imediat am ajuns, spuse Asht.

Traversară o străduță neiluminată, dintre două case de piatră. Erau într-unul din cartierele unde locuiau artiștii consacrați, sau cei care erau pe punctul de a primi o invitație oficială să studieze și să creeze la curtea regelui. Clădirile erau somptuoase, înalte, decorațiunile complicate și rafinate. Geamurile aveau vitralii, iar stâlpii, adevărate sculpturi în metal, înfățișau arghelani purtând lumina deasupra capului lor, între vârfulurile aripilor înălțate spre cer. Pavajul era drept, iar îmbinările dintre bucățile de piatră, perfecte. În unele case lumea era încă trează – pesemne unii artiști erau chinuți de geniul creator, care